

Dernæst dette: Findér De virkelig, at det er en Lykke for Manden, naar Kvinden er rede til at give efter, saasnart hans Forelskelse har naaet et vist Højdepunkt?

„Det er ikke saa let“ siger De „at sige noget om andre Menneskers Følelsesliv“. Men naar andre Mennesker har en anden Opfattelse end De, saa har De nu ligegodt ikke saa lidt at sige derom. Saa taler de om Raahed og Barbarisme, om den hjerteløseste Tankefølelse, om stadig Fastholden ved forældede Standpunkter, om magelige Fordomme, man vil beholde i Fred og Ro osv. Ganske vist — det er ret almindeligt at tillægge sin Modstander de mest nedrige Motiver. Jeg synes nu ikke, at vi Kvinder skulde være saa ivrige i at følge denne Skik!

De siger at den livsvarige Kærlighedsforbindelse er Deres saavel som mit Ideal — kun, at De ikke tror, det lader sig virkeliggøre uden ved et Lykkestræf. Skulde jeg til at tro det samme, da maatte jeg sænke Fanen, det er vist. Et Ideal er nemlig elter min Opfattelse et Maal man, — det vil sige den enkelte eller Samfundet, — stræber hen imod og sætter Kræfterne ind paa at komme saa nær som muligt i Tro paa, at Maalet kan naas.

Men hvad vilde der da været naaet? Der er naaet det, at Hjemmet bliver hult, selv om Vinden piber lidt gennem de utætte Vinduer og Døre, hyggeligt, selv om Udstyrelsen er meget mangelfuld, — et kært Sted, selv om man der maa vænne sig til at savne og undvære. Et saadant Hjem ønsker jeg, ethvert af mine Medmennesker maatte eje om ikke andre Steder saa dog i Mindet. Men det lader sig næppe udføre eller holde vedlige ved et Lykkestræf, og jeg tror nu heller ikke, Folk i 30—40 Aars Alderen har bedre Betingelser for at grundlægge det end i den tidligere Ungdom, Kærligheden mellem Mand og Kvinde, det gode Hjemmes egentlige Grundlægger er underkastet Forandrings Lov, lige saa vist som Menneskene er det.

Vist er de Unges Kærlighed skøn. Jeg vil bruge et Billede af Naturen og ligne den ved noget af det fineste og fagreste, jeg kender; nemlig et Æbletræ, der staar fuldt af Blomster. Hvor kan det være betagende dejligt, og hvor er det vemodigt at staa en Morgenstund og se hele Herligheden ligge paa den vaade Jord eller være spredt for alle Vinde. Men man taber ikke Modet for det; Frugterne sidder jo endnu paa Træet — smaa, uanselige, graa-grønne Tingester, der kunde synes ikke at have haft nogen anden Opgave end den at bære Blomsterne frem. Vi véd det bedre, Blomsterne maatte falde — en Del af Frugten sagtens med, og dog kan Træet maaske til Efteraaret prange med en Rigdom af røde eller gule Æbler. —

Kan Træet, ikke bære sine Frugter frem, falder de umodne ned, trods det, at Træet bliver omhyggelig plejet, da maa det helst hugges om!

Skal Kærligheden mellem Mand og Kvinde være Livet ud, da maa Trofastheden følge med. Men heldigvis hører disse to, Kærligheden og Troskaben, nøje sammen, de kan ikke undvære

hinanden. Kun, hvor Egenkærligheden spiller en altfor stor Rolle i Samlivet, der er der Fare paa Færde.

At være sædelig efter de gamle Regler finder De er en let Sag. Naa, det er vel, som man tager det. Jeg har nu ondt ved at tro, at et saa naturligt Forhold skal være — saa overordentlig indviklet. Men jeg vil godt tro, at der er Fristelser og Farer ogsaa her. Det har forresten allerede Morten Luther gjort opmærksom paa. Men her staar vi overfor noget, jeg hverken kan eller vil være med til at drøfte.

Men nu den ansvarsbevidste, selvstændige, ugifte Kvinde, skulde hun ikke kunne danne og opretholde et Hjem for sig selv og sit Barn, mindst lige saa lunt og hyggeligt som det, jeg før beskrev? Der er dem, der forsøger det — Ære være dem derfor, og blandt disse er der atter enkelte, for hvem det lykkes. Blandt ubemidlede Kvinder, og det er de fleste, vil det næppe lykkes for ret mange. Thi det lille Barn skal gerne passes fremfor noget andet, men skal Moderen tjene Udkommet til dem begge, da maa hendes Gerning gaa forud. Hun vil altsaa være stillet overfor en dobbelt Opgave, som let vil overgaa hendes Kræfter. Har Barnets Fader dertil faaet hende overtalt til at fortie hans Navn, saa hun altsaa ikke kan gøre Krav paa hans Hjælp, da kan hun og Barnet blive ret uheldigt stillede. Men det store Flertal af ugifte Mødre sætter lige straks deres Børn ud til fremmede. De hører jo, at det paastaas fra alle Sider at være det fornuftigste. Kan Moderen senere hen være heldigere og finde en Mand, der vil gifte sig med hende, saa kan hun jo tage sit Barn til sig. Denne Tanke trøster utallige ugifte Mødre i den øjeblikkelige Smerte over at skulle bort fra Barnet.

Der staar saa levende for mig en hel Række Udtalelser fra Mennesker, der i sin Tid er fødte udenfor Ægteskab. „Min Fader har jeg aldrig kendt, og min Moder har ikke brudt sig om mig“. — „Jeg er som sprungen ud af en Sten“. — „Jeg har været hos fremmede altid; men jeg har aldrig følt mig saa fremmed, som da jeg skulde være hos min egen Moder og hendes Mand og to Børn, han var Fader til“, o. s. v. Overfor saadanne Erklæringer vil det vist næppe virke synderlig „forsonende“, om man vilde begynde at tale om den Kærlighedens Højhed og Skønhed, der har været over Moderen i et vist kritisk Øjeblik og faaet hende til at glemme alle egoistiske Hensyn.

Karen Mortensen.

Franske Ægteskaber.

Der er i den dannede Verden i Frankrig, skriver „La Fronde“, i den senere Tid foregaaet en stor Forandring i Opfattelsen af Ægteskabet. Mens dette tidligere stiftedes udelukkende af Forældrene, og mens Hensynet til Formue og Familieforbindelser hidtil er sat langt over Hensynet til de to paagældendes indbyrdes Tilbøjelighed, saa hænder det nu ret hyppigt, at de unge kommer og melder Forældrene, at de har valgt selv. Til at

begynde med har dette vakt en Del Forbavelse, men alle Parter er godt paa Vej til at indse Fordelene derved, og til at opdage alle de Ulemper (for at bruge et mildt Udtryk), der har ledsaget saa vel det sædvanlige Konventionsægteskab, som de ret hyppige Mesalliancer: i det første var det et rent Træk, om de unge kom til at elske hinanden, og Moralens har lidt ved de deraf følgende hyppige Ægteskabsbrud fra begge Ægtefællers Side, hvorom ikke alene de franske Romaner men selve Livet til Overflod har belært os; i den anden Forbindelse, der vel var begyndt med Elskov, blev Resultatet næppe bedre, fordi Forholdet oftest havde sin Rod i et sanseligt Lune, mens Ægtefællerne iøvrigt ved Fødsel, Opdragelse og Vaner var hinanden milevidt fjernede.

Med det frie Valg kommer nu ogsaa det fulde Ansvar, og de tidligere Undskyldninger for Ægteskabsbrud har mistet Fodfæste.

Grundene til denne Forandring, der altsaa nu er i Begreb med at forvandle det franske Familieliv, er flere. Først nævner „La Fronde“, at den franske Ungdom ved Rejser og Læsning er bleven fortrolig med de angelsachsiske Racer og har faaet Øjet op for, at mangt og meget var at lære her. Dernæst er Kvindebevægelsen, uden at man maa ske klart gør sig Rede derfor, dog nu ogsaa naaet til de højere Samfundslag, og den kan man tilskrive den større Frihed, der nu almindeligvis tilstaas de unge Piger; ligestillede unge af begge Køn kan da lettere lære hinanden at kende end tidligere, hvor den kvindelige Ungdom af god Familie var saa at sige klosterligt omgærdet lige til Giftermaalet, og de unge Mænd saaledes oftest henviste til at søge deres kvindelige Omgang blandt dem, hvis mindre gode Kaar og Opdragelse gjorde dem lettere tilnærmelige — hvem har ikke hørt om de frie Forbindelser i „Quartier latin“, om „Studenten“ og hans „Pige“? Saadanne Forhold har aldrig forekommet Fransk-mændene umoralske, men Synet derpaa vil efterhaanden forandres, og legitime Ungdomsforbindelser vil vinde i Kurs derved, at et friere Samkvem mellem ligestillede efterhaanden muliggøres. Elskerinden, Ægtefællen og Husmoderen i een Person begynder at blive stærkt efterspurgt, siger Bladet.

Saaledes for den mandlige Ungdoms Side; men ogsaa de unge Kvinder vil herefter gaa bedre forberedte ind i Ægteskabet; ogsaa de vil kræve Respekt baade for Hjerter og Domme-kraften.

H. Thaarup.

Dansk Kvindesamfund.

—o—

Odense Kreds. Fredag den 6. Marts sluttede Aftenskolen, der i Aar har været besøgt af over 100 unge Piger. Fagene var Dansk med Literatur, Regning, Skønskrivning og Haandarbejde, hvide og kulørte Broderier samt Undervisning i Maaltagning og Kjølesyning. Der var 7 færdige Blusliv, ligesom en Del af Broderierne var fremlagt, der alle vidnede om Flid og Interesse, baade fra Lærerinder og Elever.

Fru Buch-Frandsen, der har ledet Undervisningen, talte godt til de unge Piger. Formanden takkede Lærerinderne for deres Opofrelse for Aftenskolen, og bad de udentorstaende melde sig ind i Foreningen.

K. N.

„Bør en Hustru da ikke elske saaledes?“

Det var med den fuldeste Overbevisning, at hun svarede: „Jo!“

„Trods Deres Jo er der en lille Modstand et eller andet Sted i Dem“, indvendte han med sine Øjne dybt i hendes — saa dybt og vedholdende, at hun først blev rød og dernæst meget bleg. „De kan ikke rigtig tænke Dem den Mand, der vilde være en saadan Hengivenhed værd?“ Han holdt stadig hendes tilsørede, vigende Blik fast.

„Jo, det kan jeg“, hviskede hun med skælvende Læber, majsommeligt bekæmpende sin Bevægelse.

Han kunde ikke modstaa denne Betagethed. Tavs drog han hende til sig og kyssede hende.

Hun blev staaende usikker, glad og frygtsom paa én Gang. Men da han vedblev at tie, vendte hun sig langsomt fra ham og forlod tøvende Værelset.

Han saa efter hende, strøg sig med et Suk over Panden og — gik en lang Tur i Klitterne.

Beretning

fra

Dansk Kvinderaads Kasserer.

—o—

Dansk Kvinderaads Regnskab for Aaret 1902 afsluttedes med en Kassebeholdning paa Kr. 9,29; idet Indtægterne var Kr. 845,56 og Udgifterne Kr. 836,27. De tilbageblivende Kr. 9,29 henlagdes til Reservefondet, der herefter udgør Kr. 56,71.

Det Internationale Kvinderaads Bestyrelsesmøde i Juli og Trykning af Beretninger og Andragender, har stillet forholdsvis store Fordringer til Kassen, men da der betaltes Adgangskort til et Møde i Engelsk Selskabs Lokaler, som velvilligst vare stillede til D. K. R.'s Raadighed, og da der af Centralbureauet var indsamlet og skænket en Sum til Dækning af Udgifter ved Trykning o. l., ligesom der var optaget nogle Annoncer i Beretningen, lykkedes det at tilfredsstille alle Krav.

Jan. 1903.

Dagmar Schmigelow.

p. t. Kasserer for D. K. R.

Uddrag af D. K. R.s Regnskab for 1902.

Indtægt i 1902.

14 Foreningers Aarsbidrag	280. 00
16 Enkeltmedlemmers do.	160. 00
1 do. for 1903—1911 inkl.	90. 00
Indtægt ved Mødet i Juli	152. 00
Indsamlet i Bøssen 1901	88. 00
Annoncer i Beretningen	44. 00
Renter	1. 50
Kassebeholdning fra 1901	30. 00
	845. 56

Udgifter i 1902.

Aarsbidrag til J. C. W.	73. 26
do. til the Woman's Institute	9. 35
Husleje	116. 00
Blade	11. 60
Mødet i Juli	131. 40
Budløn	7. 00
Papir og Tryksager	219. 91
Bogbinder	17. 05
Inventar	89. 25
Cirkulærer	66. 90
Kontorudgifter (Formand og Sekretær)	94. 55
Saldo henlagt til Reservefond	9. 29
	845. 56

Reservefond Kr. 47. 42

Henlagt i 1902..... „ 9. 29

Kr. 56. 71

Januar 1903.

Dagmar Schmigelow,
Kasserer i D. K. R.

Rigtigt befundet.

Caroline Herding. W. Rerup.

Forældremøder.

—o—

Danmarks Lærerforenings Københavns Kreds har i de sidste 3 Aar hver Vinter holdt et Møde, hvortil Bestyrelsen særlig har indbudt de Forældre, der gennem deres Børn er knyttede til Skolen.

Det første Aar drøftedes Forholdet mellem Hjem og Skole, næste Aar var det Enhedsskolen, der samlede Forældre og Lærere, hvoraf dog de sidste var i Overtal. Heller ikke i Aar var der mødt saa mange Forældre, som man kunde ønske.

Det kom ikke til nogen Forklaring mellem dem, inden han rejste. Han sagde intet. Saa maatte jo ogsaa hun tie, syntes hun.

Da han var borte, ventede hun Brev, først utaalmelig, næsten fordringsfuld, dernæst bedrøvet og ængstelig, og til sidst slet ikke.

Hun forlod Lægens Hus, og der hørte de ikke mere til hende.

Ingen hørte noget til hende.

Hun var rejst til København og blev borte med det samme. Og naar nogen saaledes sporløst forsvinder i Vrimlen, er det sjældent Lykken, der gemmer dem saa godt.

Fjorten Aar senere besøgte Provst Boch et Hjem eller en Stiftelse for Kvinder, der paa en eller anden Maade havde mistet Fodfæste i Livet. Han var nu en bekendt og anset Mand, en af de ivrigste inden for Indre Mission, hvis Prædiken var Flamme og Kølslag. Han havde for længst giftet sig og havde nu lige saa mange raske Drenges som Broderen og lige saa svagelig en Hustru.

Peter Boch skulde om faa Dage rejse tilbage til København. Han sad i Broderens Værelse og læste, da Emilie Lunger traadte ind med en Besked fra Fruen. Hun troede, Lægen var der.

Præsten rejste sig. „Min Broder gik blot et Øjeblik over til den syge Smed.“

Hun vilde atter fjerne sig.

Hans Øjne fulgte hendes ranke, smidige Ryg, og han standsede hende med et Spørgsmaal. „Husker De, vi talte forleden om „Jesus, en historisk Person“, og at De ytrede Ønske om at læse Bogen? Her er den“. Han holdt Bogen, som han netop havde siddet og læst i, hen mod hende, men slap den ikke. „Det er en farlig Bøg, Frøken. — Stod de i et saadant Forhold til mig, at jeg havde nogen Ret over Dem, forbød jeg Dem at læse den“.

Hurtig tog hun Haanden tilbage, som med en vis Begærlighed havde været fremstrakt. „Naar De fraraader mig at læse den, har De uden Tvivl gyldige Grunde derfor.“

„Tak for Deres Tillid“, sagde han

sagte og traadte hende nærmere med et Blik, der bragte Blodet op i hendes Kinder.

De stod lidt overfor hinanden uden at tale, saa vendte hun sig modstræbende for at gaa. Han standsede hende paany. „Her er en anden Bøg, jeg kan anbefale Dem“, sagde han, idet han tog en tyk Bøg ud fra Boghylden. „Den handler om Hustruens Pligter, — fremstiller det Ideal, man nu om Tider kalder gammeldags. — Læs en Gang her“, blev han ved pegende i Bogen, medens han stillede sig ved Siden af hende: Men ingen Klage lød nogen Sinde fra hendes Læber. Hun lod aldrig sin Husbond og Herrer mærke, hvor tungt det Kors var, som han havde givet hende at bære. Hun elskede ham ydmygt og med Ærbødighed og vilde hellere have baaret en ti Fold større Byrde end være sunket i hans Omdømme. — Er det ikke ægte kvindeligt?“

„Jo — men —“

„— Men?“

„Hun har sat ham meget højt og elsket ham over alle Grænser.“